

УДК 343.2

Василь Фаринник,*канд. юрид. наук,
заслужений юрист України, адвокат***Дмитро Мірковець,***канд. юрид. наук,
доцент кафедри публічно-правових дисциплін
Університету сучасних знань*

ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ В НОВОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ: ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВІДПОВІДНОСТІ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ І ПРАКТИЦІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

У статті охарактеризовано особливості кримінального процесуального затримання особи. Акцентовується увага на визначенні правових підстав затримання особи, гарантій дотримання її прав і свобод, на процесуальних особливостях затримання, наголошується на основних помилках, які допускаються слідчим, прокурором під час проведення вказаної процесуальної дії. Визначено проблеми кримінальної процесуальної регламентації затримання та обґрунтовано необхідність унесення змін до Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: міжнародні стандарти, затримання, уповноважена службова особа, превентивне затримання, практика європейського суду з прав людини.

Постановка проблеми. Практика застосування нового кримінального процесуального законодавства України дає можливість стверджувати, що в ньому відображено найпрогресивніші та найдемократичніші правові положення: зменшення строків розслідування кримінальних правопорушень; введення в кримінальне судочинство раніше невідомих вітчизняному судочинству інститутів – укладення угод, слідчого судді, дистанційного досудового розслідування, заходів забезпечення кримінального провадження (в тому числі накладення грошового стягнення, тимчасового обмеження в користуванні спеціальним правом, тимчасового доступу до речей і документів, тимчасового вилучення майна), відмова від інституту повернення справ для проведення додаткового розслідування тощо.

Мета статті – охарактеризувати особливості кримінального процесуального затримання особи за новим Кримінальним процесуальним кодексом України.

Вклад основного матеріалу. Новації Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) стосуються передусім заходів забезпечення кримінального провадження. Їх застосування регламентовано відповідно до найкращих демократичних традицій дотримання прав людини та громадянина. Значний перелік заходів процесуального примусу дає можливість обрати найбільш оптимальний із них, урахувавши при цьому індивідуальні особливості учасника кримінального судочин-

ства, характер кримінального правопорушення й інші обставини, необхідність визначення яких закріплена в нормах КПК.

Лише протягом першого року апробації дії норм нового кримінального процесуального законодавства слідчими суддями розглянуто понад 338,8 тис. заходів забезпечення кримінального провадження (найбільше тимчасових доступів до речей і документів – майже 234,5 тис., запобіжних заходів – понад 58,4 тис., арешту майна – 15,5 тис.). Не зменшено темпи й у наступних роках: 346 тис. заходів забезпечення застосовано у 2014 році, 392,6 тис. – у 2015 році, 399,3 тис. – у 2016 році [4].

Гуманним є підхід законодавця до визначення мети й установлення загальних правил застосування заходів забезпечення кримінального провадження, визначення процесуальних обмежень стосовно застосування деяких із них. Як наслідок, застосування найбільш суворого заходу забезпечення кримінального провадження – тримання під вартою, становить не більше ніж третина від загальної кількості всіх застосованих запобіжних заходів. При цьому практично в кожному другому випадку в задоволенні клопотання органів досудового розслідування про взяття під варту відмовляється чи застосовується більш м'який вид запобіжного заходу (наприклад, у 2016 році з 33,4 тис. розглянутих клопотань слідчими суддями задоволено лише 17,3 тис.), що було абсолютно нехарактерним для КПК 1960 року, за дії якого подання під тримання під вартою задовольнялось у 90–95% випадків.

Усе це свідчить про правильність обраного напрямку реформування заходів процесуального примусу, де в кожному процесуальному рішенні людські цінності є пріоритетом, а механізми та способи здійснення досудового розслідування спрямовані передусім на виправлення, а не покарання підозрюваного чи обвинуваченого.

Крім цього, однією з умов майбутньої євроінтеграції України є адаптація вітчизняного законодавства до вимог Європейського Союзу (далі – ЄС), де застосування будь-якого державного примусу (а особливо кримінального процесуального) є виключним, але водночас максимально ефективним і чітко регламентованим. Тому правове регулювання застосування заходів кримінального процесуального примусу є тим «лакмусовим папірцем» відповідності практично всього законодавства вимогам ЄС і його цінностям у правовому значенні [7].

Водночас останні події в країні засвідчують, що виключне право держави на примус не в усіх випадках застосовується відповідно до вимог КПК. Як наслідок, маємо приклади затримань безпосередньо під час засідання Кабінету Міністрів України чи в стінах Верховної Ради України, причому без відповідної ухвали слідчого судді.

Не досить послідовними виглядають й кроки законодавця (швидше це «кроки в минуле»), якими регламентовано превентивне затримання без рішення суду та «безальтернативне» застосування інших запобіжних заходів (окрім тримання під вартою) за вчинення окремих видів злочинів (ч. 5 ст. 176 КПК).

Аналіз практики застосування положень ст. 208 КПК, а також анонсовані гучні затримання високопосадовців свідчать про те, що КПК використовується, по-перше, як інструмент залякування, а по-друге, як засіб створення ілюзії протидії злочинності [8]. Як результат, численні звернення громадян України до Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), непоодинокі порушення прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження. Усе це зумовлює необхідність перегляду усталеної практики застосування заходів забезпечення кримінального провадження та внесення змін до КПК з метою детальної регламентації норм, які можуть завдати шкоди правам і свободам громадян.

Лише впродовж 2014–2016 років до КПК внесено зміни на підставі 47 законів, тобто ледь не щомісячно. Так, до ст. 170 КПК («Накладення арешту на майно») зміни вносилися 4 рази (Законами від 18.04.2013 № 222-VII, від 23.05.2013 № 314-VII, від 14.10.2014 № 1698-VII, від 12.02.2015 № 198-VIII) та двічі повністю змінювалася редакція норми (Законами від 10.11.2015 № 769-VIII і від 18.02.2016 № 1019-VIII). На жаль, найбільш проблемні питання застосування заходів забезпечення кримінального провадження й надалі залишаються не вирішеними, неоднозначно врегульованими та потребують свого подальшого правового унормування.

Незважаючи на гуманізацію суспільних відносин у сфері кримінального судочинства,

а також посилення правових гарантій захисту особи, у кримінальному процесуальному законодавстві 2012 року об'єктивно відображено один із найбільш суворих заходів забезпечення кримінального провадження – затримання особи за підозрою в учиненні злочину. У середньому кожен четвертий підозрюваний у вчиненні тяжких та особливо тяжких злочинів затримується в порядку, передбаченому ст. 208 КПК (лише у 2016 році затримано 8,1 тис. осіб із 36,7 тис. осіб, підозрюваних у вчиненні тяжких та особливо тяжких злочинів).

Відтак здійснення посадовою особою правоохоронних органів неправомірного затримання неминуче заподіює істотну шкоду інтересам правосуддя, перешкоджає прийняттю законного й об'єктивного рішення по кримінальному провадженню. Більше того, подібне протиправне діяння дискредитує конституційну ідею побудови правової держави [2]. Як приклад, серед затриманих у 2014 році звільнено майже кожен четверту особу (2,7 тис.), в тому числі 2,1 тис. – через відмову суду в обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Аналогічно у 2015 році звільнено 1,5 тис. осіб.

Відповідно до КПК, затримання є тимчасовим запобіжним заходом, який застосовується з підстав і в порядку, передбаченому КПК (ч. 2 ст. 176 КПК), та входить до системи заходів забезпечення кримінального провадження (ч. 2 ст. 131 КПК). Рішення Конституційного Суду України від 26 червня 2003 р. № 12-рп/2003 визначає затримання як тимчасовий запобіжний кримінально-процесуальний захід, застосування якого обмежує право на свободу й особисту недоторканність індивіда (абз. 5 п. 6 мотивувальної частини).

Аналіз норм КПК засвідчує встановлення в кримінальному процесуальному законі таких різновидів затримання особи:

- 1) затримання на підставі ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу (ст. ст. 187–191 КПК);
- 2) законне затримання (ст. 207 КПК);
- 3) затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК);
- 4) затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України (ст. 582 КПК).

Окрім цього, відповідно до норм Закону України «Про боротьбу з тероризмом», здійснюється превентивне затримання в районі проведення антитерористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, на строк понад 72 години [5].

Усі названі різновиди затримання розрізняються за суб'єктами їх здійснення, підставами та процесуальним порядком.

Кримінальне процесуальне законодавство не містить чіткого визначення цілей затримання. Водночас затримання лише для з'ясування причетності особи до вчинення злочину й вирішення питання про застосування до неї запобіжного заходу за відсутності бажання в підозрюваного зникнути, продовжити злочинну діяльність або сховати (знищити) докази не зовсім виправдане, адже ці питання можливо

вирішити й не затримуючи особу, анкетні відомості й місцезнаходження якої відомі органу розслідування. Свобода ж особи повинна обмежуватися виключно тоді, коли без цього неможливо забезпечити виконання поставлених цілей.

Одним із найбільш розповсюджених видів затримання є затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК). На жаль, КПК не розкриває поняття «уповноважена службова особа», що зумовлює відповідні проблеми застосування норм права. На нашу думку, такою особою є ті особи, яким відповідні повноваження надані КПК та іншими законами України («Про Національну поліцію», «Про Національне антикорупційне бюро України», «Про Національну гвардію України», «Про Службу безпеки України», «Про Державне бюро розслідувань» тощо). Отже, уповноваженою службовою особою є працівники органів Національної поліції, НАБУ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України та інших правоохоронних органів, яким у межах компетенції надано право здійснювати затримання особи.

КПК допускає можливість затримання уповноваженою службовою особою на початковому етапі досудового розслідування за наявності підстав, установлених у п. п. 1, 2 ч. 1 ст. 208 КПК.

Крім цього, за наявності обґрунтованих підстав уважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної в учиненні тяжкого або особливо тяжкого корупційного злочину, зарахованого законом до підслідності НАБУ, правомірним буде затримання на будь-якому етапі розслідування (п. 3 ч. 1 ст. 208 КПК).

Питання правомірності здійснення затримання особи з підстав, передбачених п. п. 1, 2 ч. 1 ст. 208 КПК, до початку досудового розслідування (тобто до внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР) не вирішено. Уважається, що в разі проведення фактичного затримання особи відомості про вчинення кримінального правопорушення негайно після його завершення повинні бути внесені до ЄРДР і лише тоді повинен складатися протокол про затримання.

Згідно зі ст. 208 КПК, уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу, підозрювану в учиненні злочину, за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі, лише у випадках:

– якщо цю особу застали під час учинення злочину або замаху на його вчинення (тобто коли особа безпосередньо вчиняла злочин або якщо ця особа з прямим умислом здійснила діяння, спрямоване на вчинення злочину, однак не довела його до кінця з причин, що не залежали від її волі);

– якщо безпосередньо після вчинення злочину очевидець, у тому числі потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи

місці події вказують на те, що саме ця особа щойно вчинила злочин;

Водночас потребує вирішення питання про затримання особи через деякий час після вчинення злочину без судового дозволу.

Як відомо, під час розроблення КПК враховувався світовий досвід забезпечення прав і свобод людини, що стосувалося й проведення затримань у чітко визначених випадках: безпосередньо після скоєння злочину та за наявності обставин, які свідчать про те, що особа щойно скоїла злочин. А вже КПК 1960 року дозволяв правоохоронним органам затримати особу незалежно від того, скільки часу після скоєння нею злочину минуло. Крім того, однією з рекомендацій Венеціанської комісії, яка міститься у висновку щодо проекту КПК, було визначення виключних підстав та умов затримання особи без ухвали слідчого судді, суду з урахуванням практики ЄСПЛ [8].

Редакція ст. 208 КПК надає право працівникам правоохоронних органів (окрім як за вчинення тяжкого або особливо тяжкого корупційного злочину, зарахованого законом до підслідності НАБУ) затримати особу виключно у випадках, якщо її застали під час учинення злочину або безпосередньо після нього за наявності очевидних ознак, які вказують саме на цю особу як на злочинця.

В інших випадках навіть за наявності доказів причетності особи до вчинення злочину й установлення її місцезнаходження правові підстави для її затримання відсутні. Наприклад, у разі впізнання потерпілим через деякий час після вчинення злочину винної особи в громадському місці або наявності інформації про місцезнаходження злочинців. Єдиним законним шляхом є отримання дозволу слідчого судді на затримання з метою приводу такої особи. Але в цьому випадку особа попередньо повинна бути повідомлена про підозру, тобто набути статусу підозрюваного.

Як відзначається, вимога щодо «безпосередності» у світовій практиці затримань не нова. Її можна тлумачити за аналогією з правилом «присутності» (in the presence requirement) в американській моделі затримання без дозволу суду. Так, відповідно до сталої судової практики США, підставою затримання без дозволу суду є випадки, коли кримінальне правопорушення вчинене в присутності особи, яка проводить затримання. При цьому Верховний суд федерального округу Мінесота (Minnesota v. Dickerson ((91–2019), 508 U.S. 366, 1993) роз'яснив: вимога про те, що злочин має бути скоєно в присутності особи (правило «присутності»), яка здійснює арешт, сконструйована ліберально: достатньо, щоб про злочин громадянину стало відомо через його сенсорне сприйняття. Однак Верховний суд Айови (Rife v. D.T. Corner, Inc., 641 n.W.2d 761, Iowa 2002) наголосив, що таке тлумачення є надто ліберальним, адже в такому випадку особа матиме право затримувати будь-кого, якщо вона зі слів третьої особи зробить висновок про факт скоєння злочину. Тому Верховний суд Айови категорично вказав, що особа, котра проводить затримання без дозволу

суду, повинна особисто спостерігати за поведінкою затриманого, яка свідчить про те, що ця особа скоює злочин [8].

Ці правові позиції лише підтверджують правильність думки про неправомірність деяких затримань у нашій державі. Так, інколи сторона обвинувачення неправильно застосовує положення ст. 208 КПК й, по суті, проводить безпідставні затримання. Наприклад, непоодинокими у 2015–2016 роках стали випадки затримання в порядку, передбаченому ст. 208 КПК, колишніх працівників спецпідрозділу міліції «Беркут» за вчинення злочинів під час Революції Гідності (2013–2014 року), тобто більше ніж через рік після вчинення злочину.

Отже, є необхідність у внесенні відповідних змін до ст. 208 КПК, з метою однозначного розуміння «безпосередності» та «щойності». Оскільки вказані часово-просторові параметри «безпосередності» визначають зовсім короткий термін часу, на нашу думку, затримання в порядку ст. 208 КПК повинно допускатися лише тоді, якщо з моменту вчинення злочину й до моменту фактичного затримання минуло декілька годин. Водночас застосування поняття «щойно вчинила злочин» повинно мати місце тоді, коли часова й просторова ознаки перебування особи щодо події та місця вчинення кримінального правопорушення дають підстави запідозрити її в цьому.

У зв'язку з цим у ч. 1 ст. 208 КПК України необхідно передбачити, що затримання з підстав, передбачених п. п. 1 і 2, може допускатися лише тоді, якщо з моменту вчинення злочину (а у випадку злочину, вчиненого в умовах неочевидності, – з моменту його виявлення) і до моменту фактичного затримання особи, підозрюваної в учиненні злочину, минуло не більше ніж 6 годин.

Новелою вітчизняного законодавства є превентивне затримання, яке, відповідно до Закону України «Про боротьбу з тероризмом», здійснюється без ухвали слідчого судді, суду за рішенням начальників головних управлінь (управлінь) СБУ/НПУ за наявності згоди прокурора (обласного рівня, їхніх заступників) і застосовується на строк понад 72 години, але не більше ніж 30 діб.

Основною метою такого заходу примусу є відвернення терористичних загроз у районі проведення антитерористичної операції. При цьому підставою для превентивного затримання (аналогічно будь-якому запобіжному заходу) є наявність обґрунтованої підозри в учиненні особою терористичної діяльності.

При цьому конкретні норми, які охоплюються поняттям «терористична діяльність» і за вчинення яких можливе здійснення превентивного затримання, вказаним Законом [5] не визначено. Водночас варто погодитися, що превентивне затримання має застосовуватися й за вчинення злочинів проти основ національної безпеки України, а також миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, пов'язаних із діяльністю незаконних збройних формувань і масовими заворушеннями [6].

У зв'язку з цим, на нашу думку, обов'язковою умовою застосування превентивного затри-

мання повинна бути наявність підозри за ст. ст. 109–114-1, 258–258-5, 260–263-1, 294, 348, 349, 377–379, 437–444 Кримінального кодексу України. При цьому така підозра повинна бути вручена затриманій особі в строк, визначений загальними правилами КПК (не більше ніж доба після фактичного моменту затримання), у протилежному випадку така особа підлягає звільненню з-під варти. Подібні правила необхідно чітко закріпити на законодавчому рівні.

Копія рішення про превентивне затримання особи, причетної до терористичної діяльності, на строк понад 72 години невідкладно надається затриманій особі, а також негайно направляється до слідчого судді, суду відповідної юрисдикції разом із клопотанням про обрання належного запобіжного заходу стосовно відповідної особи. Загальний строк вирішення питання про превентивне затримання не може перевищувати 72 години з моменту фактичного затримання особи. У цей строк включається також і строк доставки затриманої особи до прокурора [6]. Превентивне затримання особи не може продовжуватися після розгляду слідчим суддею, судом клопотання про обрання належного запобіжного заходу стосовно цієї особи.

Водночас варто погодитися, що положення з приводу застосування превентивного затримання неповною мірою відповідають Конституції України, згідно з якою ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду (ст. 29) [1].

У разі нагальної необхідності запобігти злочині чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом 72 годин має бути перевірена судом, якщо ж протягом 72 годин із моменту затримання не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою, затримана особа негайно повинна бути звільнена. Отже, жодного винятку з вказаного правила немає.

Аналогічно Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод передбачає, що кожен, кого заарештовано або затримано, має негайно постати перед суддею чи іншою посадовою особою, якій закон надає право здійснювати судову владу, і йому має бути забезпечено розгляд справи судом упродовж розумного строку або звільнення під час провадження [3].

ЄСПЛ розтлумачив, що ані слідчі, ані прокурори не можуть у цьому випадку виконувати функції суду, а також те, що не існує жодних можливих винятків із правила про негайне доставлення затриманої особи до суду. Варто погодитися з експертами Б. Малишевим та О. Банчуком, що немає практичної потреби в подібному режимі обмеження прав людини. Адже навіть якщо суди в зоні АТО не функціонують належним чином, то у правоохоронців завжди є можливість за 72 години вивезти затриману особу до суду, що знаходиться в сусідніх областях, районах, і тим самим забезпечити дотримання гарантій, установлених для неї

Конституцією та КПК. Наприклад, затримана 25 серпня 2014 року група з десяти десантників Російської Федерації вже через день (менше ніж за 48 годин) була доставлена до Києва й постанала перед журналістами. З таким самим успіхом ці затримані могли постати перед слідчим суддею для вирішення питання про їх узяття під варту чи звільнення [1].

Відповідно до ч. 1 ст. 12 КПК, під час кримінального провадження ніхто не може триматися під вартою, бути затриманим або обмеженим у здійсненні права на вільне пересування в інший спосіб через підозру або обвинувачення в учиненні кримінального правопорушення інакше як на підставах і в порядку, передбачених КПК. Із цього приводу правильно зауважують І. Усенко та Є. Ромінський, що розробники закону (яким запроваджено превентивне затримання) чомусь відкинули цей простий і ясний шлях, а здійснили спробу запровадити позасистемний інститут «превентивного затримання», що символізує появу на додаток до кримінального процесуального права нової галузі, яку умовно можна назвати «кримінальним екстрапроцедурним правом», що, звісно, є неприпустимим [9].

Висновки

Отже, під час застосування положень КПК варто враховувати, що кожен з інститутів, який у ньому закріплений, несе в собі певну мету і процесуальний порядок, що відрізняє його від інших інститутів. Зважаючи на це, можемо сказати, що підміна окремих процесуальних дій суперечить завданням кримінального провадження й не може бути виправданою. Водночас, незважаючи на позитивний досвід реалізації заходів забезпечення кримінального провадження, проблема застосування кримінального процесуального затримання залишається невирішеною та потребує якісної розробки законодавчих пропозицій, які б ураховували як науковий складник, так і проблеми правозастосування.

Список використаних джерел:

1. Малишев Б. Про «диктаторські» закони демократичної держави / Б. Малишев, О. Банчук [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pravo.org.ua/2011-07-05-15-26-55/2011-07-22-11-18-16/1749-pro-dyktatorski-zakony-demokratychnoi-derzhavy.html>.

2. Бабурин В.В. Незаконное задержание: уголовно-правовой и уголовно-процессуальный аспекты : [монография] / В.В. Бабурин, П.Л. Сурихин. – Красноярск : Сибирский юридический институт МВД России, 2004. – 196 с. – С. 6.

3. Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції : Закон України від 17.07.1997 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1997. – № 40. – Ст. 263.

4. Звіт судів першої інстанції про розгляд матеріалів кримінального провадження (форма № 1-1, річна) за 2013, 2014, 2015 та 2016 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://court.gov.ua/sudova_statystyka.

5. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20.03.2003 № 638-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.

6. Про затвердження Інструкції про порядок превентивного затримання у районі проведення анти-терористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, та особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції : спільний Наказ МВС, ГПУ та СБУ від 26.08.2014 № 872/88/537 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1038-14>.

7. Сотник Н.А. Кримінально-процесуальний примус через призму нового КПК України / Н.А. Сотник // Науковий вісник публічного та приватного права. – 2016. – № 3. – С. 254–258. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nvppp.in.ua/vip/2016/3/56.pdf>.

8. Татаров О.Ю. Кайданки на камеру: тенденція до проведення затримань без ухвали слідчого судді становить загрозу правам особи / О.Ю. Татаров // Закон і бізнес. – 2016. – № 18 (1264). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ua/print/123397-tendenciya_do_provedennya_zatriman_bez_uhvali_slidchogo_sudd.html.

9. Усенко І. Превентивне затримання v.2.0: недомислення чи рецидив репресивної ментальності? / І. Усенко та Є. Ромінський // Закон і бізнес [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ua/print/83968-preventivne_zatrimannya_v20_nedomislennya_chi_recidiv_repres.html.

В статті охарактеризовані особливості кримінального процесуального задержання особи. Акцентована увага на визначенні правових основ задержання особи, гарантій дотримання її прав і свобод, на процесуальних особливостях задержання, відзначаються основні помилки, допускає слідчий, прокурором при проведенні вказаного процесуального дійства. Визначені проблеми кримінального процесуального регламентації задержання і обґрунтована необхідність внесення змін до Уголовного процесуального кодексу України.

Ключевые слова: международные стандарты, задержание, уполномоченное должностное лицо, превентивное задержание, практика Европейского суда по правам человека.

The peculiarities of Criminal Procedure detention. Attention is focused on determining the legal basis of detention, guarantees the observance of their rights and freedoms. Attention is drawn to the procedural peculiarities of detention, according to the basic mistakes that allowed the investigator, prosecutor during the specified action. The problems of criminal procedural regulation detention and the necessity of amending the Code of Ukraine.

Key words: international standards, detention, authorized officer, preventive detention, European Court of Human Rights.